

Sygn. akt VI GC 353/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą G.

przeciwko **Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółce jawnej z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2 517,93 złotych (dwa tysiące pięćset siedemnaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 lipca 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 117 złotych (tysiąc sto siedemnaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 353/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 lipca 2020 roku powód (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwoty 2 517,93 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 02 sierpnia 2018 roku strony zawarły umowę pośrednictwa finansowego, na podstawie której za wykonane przez powoda usługi po stronie pozwanego powstało zobowiązanie do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 105 000 złotych, przy czym termin zapłaty wynagrodzenia upłynął bezskutecznie w dniu 13 sierpnia 2018 roku. W dniu 03 września 2018 roku pozwany uiszczył na poczet powyższej wierzytelności kwotę 20 000 złotych. W związku z brakiem zapłaty pozostałej kwoty, strony w dniu 21 września 2018 roku zawarły ugodę w formie aktu notarialnego, na mocy której postanowiły rozłożyć płatność pozostałego do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 85 000 złotych na 9 rat, w tym 8 rat po 10 000 złotych oraz ostatnia rata w kwocie 5 000 złotych, płatne we wskazanych w ugodzie terminach. Pozwany poddał się jednocześnie egzekucji wprost z

przedmiotowego aktu notarialnego na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty rat w umówionych terminach.

Pozwany dokonał dwóch wpłat rat w kwocie po 10 000 złotych (w dniu 06 listopada 2018 roku oraz w dniu 27 grudnia 2018 roku), zaś pozostała kwota wraz z odsetkami podlegała rozliczeniu w postępowaniu egzekucyjnym, po nadaniu aktowi notarialnemu z dnia 21 września 2018 roku klauzuli wykonalności na przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni postanowieniem z dnia 31 stycznia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GCo 626/18. W toku postępowania egzekucyjnego pozwany wpłacił bezpośrednio na rachunek bankowy powoda kwotę 52 000 złotych, tj. kwotę 5 000 złotych w dniu 14 lutego 2019 roku, kwotę 15 000 złotych w dniu 15 lutego 2019 roku i kwotę 32 000 złotych w dniu 21 lutego 2019 roku.

Wobec tych wpłat powód złożył pozwanemu oświadczenie o sposobie ich zachowania i wystąpił do komornika sądowego o ograniczenie egzekucji do kwoty 15 301,52 złotych, którą to kwotę w całości komornik sądowy wraz z odsetkami i kosztami procesu wyegzekwował.

Jednocześnie pozwany złożył skargę na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, w wyniku czego postanowieniem z dnia 21 września 2018 roku Sąd nadał klauzulę wykonalności co do kwoty 70 000 złotych, zaś w pozostałym zakresie wnioski oddalił.

Na dochodzoną pozewem kwotę składa się:

- kwota 573,90 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 105 000 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia 02 września 2018 roku,
- kwota 398,22 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 85 000 złotych za okres od dnia 04 września 2018 roku do dnia 21 września 2018 roku,
- kwota 1 545,81 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności za opóźnienie w płatnościach 9 rat wynikających z ugody z dnia 21 września 2018 roku (9 x 40 euro).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 września 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3515/20 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. wniósł o odrzucenie pozwu w całości. Jednocześnie pozwany wniósł o oddalenie powództwa kwestionując je zarówno co do zasady, jak i co do wysokości i nie ma obowiązku zapłacić należności w wysokościach wskazanych w pozwie. Pozwany wskazał, że wszystkie jego zobowiązania względem powoda, w tym i odsetki, zostały uregulowane bezpośrednio przez pozwanego na konto powoda lub w drodze egzekucji prowadzonej na zlecenie powoda.

Oświadczeniem złożonym w toku mowy końcowej na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku J. G. – wspólnik Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. podniósł, że powodowi nie przysługuje prawo do żądania odsetek, albowiem intencją stron była rezygnacja powoda z odsetek liczonych od pierwotnej kwoty.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku Sąd odmówił odrzucenia pozwu, nie zachodziła bowiem w sprawie żadna z okoliczności wskazanych w art. 199 k.p.c. lub innych przepisach skutkująca odrzuceniem pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 sierpnia 2018 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. a Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółką jawną z siedzibą w G. została zawarta umowa, na mocy której (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zobowiązał się między innymi podjąć czynności prowadzące do pozyskania przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółkę jawną z siedzibą w G. finansowania w kwocie realnie

odpowiadającej zdolności kredytowej zleceniodawcy, a Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. zobowiązał się zapłacić spółce (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wynagrodzenie w wysokości 3,5% otrzymanego przez zleceniodawcę finansowania.

W związku z prawidłowym wykonaniem przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. obowiązków wynikających z umowy pośrednictwa z dnia 02 sierpnia 2018 roku, Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 105 000 złotych, które stało się wymagalne w dniu 13 sierpnia 2018 roku. Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulowała na poczet powyższej wierzytelności w dniu 03 września 2018 roku kwotę 20 000 złotych.

niesporne

W dniu 21 września 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. zawarli przed notariuszem w G. J. T. w formie aktu notarialnego (rep. (...)) ugodę wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji.

W ramach powyższej ugody Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. zobowiązał się zapłacić (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozostałą część należności w kwocie 85 000 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie, przelewem na rachunek bankowy, w następujący sposób:

- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 24 września 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 01 października 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 08 października 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 15 października 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 22 października 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 29 października 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 05 listopada 2018 roku,
- kwotę 10 000 złotych w terminie do dnia 12 listopada 2018 roku,
- kwotę 5 000 złotych w terminie do dnia 19 listopada 2018 roku.

i co do powyższego obowiązku zapłaty kwoty 85 000 złotych we wskazanych wyżej terminach Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. poddał się egzekucji wprost z powyższego aktu notarialnego na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z § 4 ugody stron Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. zobowiązał się do zapłaty na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania od(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. noty odsetkowej.

ugoda oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji (rep.(...) numer (...), notariusz J. T., G.) – k. 9-11 akt

W dniu 06 listopada 2018 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulował na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 10 000 złotych.

W dniu 27 grudnia 2018 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulował na rzecz(...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 10 000 złotych.

niesporne

Na wniosek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni postanowieniem z dnia 31 stycznia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GCo 626/18 nadał aktowi notarialnemu z dnia 21 września 2018 roku zapisanemu w repertorium (...) pod numerem (...) sporządzonemu w G. w kancelarii notarialnej notariusza J. T. klauzulę wykonalności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółce jawnej z siedzibą w G. odnośnie § 3 tego aktu, w którym dłużnik poddał się egzekucji wprost z niniejszego aktu co do obowiązku zapłaty na rzecz wierzyciela kwoty 85 000 złotych, przy czym klauzulę wykonalności nadano do kwoty 70 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 10 000 złotych od dnia 25 września 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 02 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 09 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 23 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 30 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- 10 000 złotych od dnia 06 listopada 2018 roku do dnia zapłaty.

Jednocześnie zasądzono od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 187 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

postanowienie – k. 15 akt

Pismem z dnia 07 lutego 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako wierzyciel zwrócił się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku Krzysztofa Pluta o wszczęcie postępowanie egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu wykonawczego domagając się wyegzekwowania kwoty 65 000 złotych wraz ze wskazanymi odsetkami i kosztami postępowania klauzulowego.

Postępowanie egzekucyjne toczyło się pod sygnaturą akt GKm 44/19.

Mimo toczącego się postępowania egzekucyjnego, w dniu 14 lutego 2019 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulował bezpośrednio na rzecz (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 5 000 złotych.

W dniu 15 lutego 2019 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulował bezpośrednio na rzecz (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 15 000 złotych.

W związku z powyższymi wpłatami (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poinformował Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółkę jawną z siedzibą w G., że:

- wpłata z dnia 06 listopada 2018 roku została zaliczona na zaległe odsetki od przeterminowanych rat wynikających z ugody w łącznej kwocie 398,22 złotych, zaś pozostała kwota – 9 601,78 złotych na należność główną,
- wpłata z dnia 27 grudnia 2018 roku została zaliczona na zaległe odsetki od przeterminowanych rat wynikających z ugody w łącznej kwocie 967 złotych, zaś pozostała kwota – na należność główną (398,22 złotych – pierwsza rata, 8 634,78 złotych – druga rata),
- wpłata z dnia 14 lutego 2019 roku w kwocie 5 000 złotych została zaliczona na zaległe odsetki od przeterminowanych rat wynikających z ugody w łącznej kwocie 846,36 złotych, zaś pozostała kwota – na należność główną (1 365,22 złotych – druga rata, 2 788,42 złotych – trzecia rata),

- wpłata z dnia 15 lutego 2019 roku w kwocie 15 000 złotych została zaliczona na zaległe odsetki od przeterminowanych rat wynikających z ugody w łącznej kwocie 16,19 złotych, zaś pozostała kwota – na należność główną (7 211,58 złotych – trzecia rata, pozostała kwota – 7 772,23 złotych – czwarta rata).

W dniu 21 lutego 2019 roku Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. uregulował bezpośrednio na rzecz (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 32 000 złotych.

Kwota ta została zaliczona na odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych w kwocie 73,75 złotych (liczonych od kwoty pozostałej do spłaty należności głównej do dnia 16 lutego 2019 roku – 47 227,77 złotych) oraz na należność główną. Do zapłaty pozostała kwota 15 301,25 złotych tytułem należności głównej (oraz dalsze odsetki liczone za okres od dnia 16 lutego 2019 roku).

Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. nie oponował powyższemu rozliczeniu przez wierzyciela dokonanych wpłat i zobowiązał się do uregulowania pozostałej kwoty 15 301,52 złotych.

wydruk korespondencji mailowej – k. 17-19 akt

W związku z powyższymi wpłatami, pismem z dnia 21 lutego 2019 roku wierzyciel (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zwrócił się do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku Krzysztofa Pluta o ograniczenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą akt GKm 44/19 do kwoty 15 301,52 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 22 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, kosztami postępowania klauzulowego oraz kosztami postępowania egzekucyjnego wraz kosztami zastępstwa w egzekucji według norm przepisanych oraz o umorzenie postępowania w pozostałej części.

wniosek o ograniczenie egzekucji – k. 20 akt

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą akt GKm 44/19 komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku K. P. wyegzekwował od dłużnika Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. i przekazał wierzycielowi kwotę 16 838,52 złotych, na którą to kwotę składały się:

- kwota 187 złotych tytułem kosztów postępowania klauzulowego,
- kwota 1 350 złotych tytułem kosztów zastępstwa w egzekucji,
- kwota 15 301,52 złotych tytułem należności głównej.

zaświadczenie o wyegzekwowanych kwotach – k. 66 akt

W związku ze skargą dłużnika Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółka jawna z siedzibą w G. kwestionującego możliwość nadania klauzuli wykonalności na należność odsetkową od rat wynikających z ugody, postanowieniem z dnia 15 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy w Gdyni zmienił postanowienie z dnia 31 stycznia 2019 roku w ten sposób, że nadał aktowi notarialnemu z dnia 21 września 2018 roku zapisanemu w repertorium (...)pod numerem (...) sporządzonemu w G. w kancelarii notarialnej notariusza J. T. klauzulę wykonalności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółce jawnej z siedzibą w G. odnośnie § 3 tego aktu, w dłużnik poddał się egzekucji wprost z niniejszego aktu notarialnego co do obowiązku zapłaty na rzecz wierzyciela kwoty 85 000 złotych, przy czym klauzulę wykonalności nadano do kwoty 70 000 złotych, zaś w pozostałej części (co do odsetek) wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został oddalony.

skarga – k. 21 akt, odpowiedź wierzyciela na skargę – k. 22-25 akt, postanowienie – k. 26-29 akt

Pismem z dnia 30 lipca 2019 roku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółkę jawną z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 2 517,93 złotych w terminie 7 dni od

dnia otrzymania wezwania, przesyłając notę odsetkową numer 1 z dnia 30 lipca 2019 roku opiewającą na łączną kwotę 972,12 złotych.

wezwanie do zapłaty wraz z notą odsetkową – k. 30-31 akt, potwierdzenie odbioru – k. 32 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania oraz na podstawie dokumentu – zaświadczenia o wyegzekwowanych kwotach w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie o sygn. akt GKm 44/19 wydanego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku Krzysztofa Pluta, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wносиły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K. oraz dowodu z zeznań stron na okoliczność faktu, iż uiszczone przez pozwanego kwoty nie obejmowały roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem – okoliczność ta bowiem wynika z przedłożonych przez powoda dokumentów i wydruków korespondencji mailowej wskazującej jednoznacznie na zaliczanie wpłat pozwanego na poczet odsetek należnych od przeterminowanych rat wynikających z ugody (a więc liczonych za okres od dnia 25 września 2019 roku) i samych rat, jak również z wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i samego tytułu wykonawczego, a także na okoliczność zawarcia umowy z pozwanym, negocjacji odnośnie przedłużania terminu do spłaty zobowiązania, braku regulowania należności przez pozwanego, wielokrotnych negocjacji stron dotyczących spłaty zobowiązania, przebiegu współpracy stron, umowy łączącej strony, postępowania wszczętego przeciwko pozwanemu – okoliczności te albo nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo nie były sporne (art. 235¹ § 1 pkt 2 k.p.c.)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku Sąd na powyższej podstawie pominął wniosek pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań stron, albowiem ocena zasadności powództwa należy do Sądu rozpoznającego sprawę, zaś umowa łącząca strony i fakt egzekucji komorniczej w niniejszej sprawie nie były sporne.

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z treścią art. 485¹⁰ k.p.c. dowód z zeznań świadków sąd może dopuścić jedynie wtedy, gdy po wyczerpaniu innych środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś stosownie do treści art. 458¹¹ k.p.c. czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ k.c., chyba że strona wykaże, że nie może przedstawić dokumentu z przyczyn od niej niezależnych.

Żadna ze stron nie złożyła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. na powyższe postanowienia.

W tym miejscu podkreślić należy, że przedłożonych przez powoda dokumentów i wydruków korespondencji mailowej wynika, że wpłaty dokonywane dobrowolnie przez pozwanego, w łącznej kwocie 52 000 złotych, były zaliczane na poczet odsetek ustawowych należnych od przeterminowanych rat wynikających z ugody (a więc liczonych za okres od dnia 25 września 2019 roku) i samych rat, i tychże należności (oraz kosztów postępowania klauzulowego i kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym) dotyczyło postępowanie egzekucyjne. W żadnej zaś mierze dobrowolne wpłaty pozwanego, czy kwoty przekazane przez komornika sądowego nie pokrywały należności dochodzonych niniejszym pozwem, gdyż obejmują one odsetki naliczone do dnia zawarcia ugody oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, a więc z całą pewnością nie należności objęte tytułem wykonawczym. Jednocześnie wskazać należy, że to pozwanego obciążał ciężar wykazania, że należności dochodzone pozwem uregulował, czego nie wykazał,

nie przedłożył także żadnego dowodu na to, że po jego stronie powstała jakakolwiek nadpłata oraz że w tym zakresie złożył zarzut potrącenia z kwotą żądaną przez powoda. Jak zaś wynikało z przedłożonej korespondencji mailowej, pozwany był świadomy sposobu rozliczania przez powoda jego dobrowolnych wpłat i godził się na ich zaliczanie w pierwszej kolejności na odsetki od przeterminowanych rat, do uregulowania których mocą ugody się zobowiązał – co sam przyznał na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku – przy czym nie były one objęte aktem poddania się egzekucji (co dotyczyło wyłącznie kwoty 85 000 złotych), ale też nie wymagały doręczenia pozwanemu noty odsetkowej. Wreszcie z przedstawionych dowodów jednoznacznie wynika, że po zaspokojeniu z dobrowolnych wpłat pozwanego odsetek (w całości) oraz częściowo wynagrodzenia, do zapłaty pozostała kwota 15 301,52 złotych, która obejmowała wyłącznie należność główną. Taką zaś kwotę mailem z dnia 21 lutego 2019 roku (k. 17 akt) pozwany zobowiązał się uregulować akceptując zatem nie tylko obowiązek uregulowania powodowi odsetek za opóźnienie w płatności poszczególnych rat, ale i sposób rozliczenia na te odsetki jego dobrowolnych wpłat.

Podkreślić należy przy tym, że pozwany nie przejawiał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej w wykazaniu, że nie jest zobowiązany wobec powoda do uregulowania dochodzonej kwoty, zaś rolę Sądu w kontradiktoryjnym modelu procesu cywilnego, zwłaszcza w postępowaniu gospodarczym, nie jest poszukiwanie i gromadzenie za stroną dowodów na poparcie jej twierdzeń.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwoty 2 517,93 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 29 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w płatności wynagrodzenia należnego powodowi w związku z realizacją łączącej strony umowy pośrednictwa finansowego z dnia 02 sierpnia 2018 roku – co do kwoty 972,12 złotych (kwota 573,90 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 105 000 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia 02 września 2018 roku i kwota 398,22 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 85 000 złotych za okres od dnia 04 września 2018 roku do dnia 21 września 2018 roku) oraz sumy rekompensat za koszty dochodzenia należności, o których mowa w art. 10 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) – co do kwoty 1 545,81 złotych.

Kwestionując żądanie pozwu (co do wysokości i co do zasady) pozwany podniósł, że wszystkie jego zobowiązania względem powoda, w tym i odsetki, zostały uregulowane bezpośrednio przez pozwanego na konto powoda lub w drodze egzekucji prowadzonej na zlecenie powoda.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powodzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscycji i

faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

Jak wynikało z przeprowadzonych w sprawie dowodów, strony w dniu 21 września 2018 roku zawarły ugodę, w ramach której rozłożono pozwanemu płatność wynagrodzenia powoda (wynikającego z umowy o pośrednictwo finansowe) w kwocie 85 000 złotych (pozwany uregulował bowiem wcześniej kwotę 20 000 złotych) na 9 rat, z określonym terminem płatności. Pozwany nie dotrzymał terminu płatności tych rat, do końca roku 2018 roku uregulował jedynie kwotę 20 000 złotych, stąd też powód po uzyskaniu klauzuli wykonalności w związku z oświadczeniem pozwanego o poddaniu się egzekucji, wszczął postępowanie egzekucyjne – co do kwoty 65 000 złotych wraz z odsetkami. W toku tego postępowania pozwany uregulował bezpośrednio na rachunek powoda w lutym 2019 roku w drodze trzech wpłat łącznie kwotę 52 000 złotych, która zgodnie z oświadczeniem powoda złożonym pozwanemu po myśli art. 451 k.c. została zaliczona w pierwszej kolejności na należne odsetki od przeterminowanych rat (pokrywając je w całości), a w pozostałym zakresie – na należność główną. Do zapłaty pozostała zatem jeszcze kwota 15 301,52 złotych obejmująca wyłącznie należność główną, która została wyegzekwowana przez komornika sądowego w całości i spowodowała także wygaśnięcie wierzytelności powoda w tym zakresie.

Jednocześnie skoro pozwany podnosił, że uregulował całą należność względem powoda, w tym dochodzoną pozwem, a więc obejmującą wierzytelność o odsetki liczone do dnia zawarcia ugody oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, winien tę okoliczność udowodnić. Tymczasem nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na zapłatę kwoty ponad kwotę należności głównej, odsetek liczonych od dnia następującego po dniu zapłaty poszczególnych rat oraz kosztów postępowania klauzulowego i egzekucyjnego, co wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda oraz zaświadczenia komornika sądowego z dnia 23 kwietnia 2021 roku o wyegzekwowanych kwotach w toku postępowania o sygn. akt GKm 44/19 (k. 66 akt). Pozwany wreszcie nie wskazywał, że posiada jakąkolwiek nadpłatę w rozliczeniach z powodem i nie podniósł w tym zakresie zarzutu potrącenia.

Jednocześnie zważyć należało, że odsetki naliczone za opóźnienie w płatności rat (pokryte z dobrowolnych wpłat pozwanego) nie były przedmiotem niniejszego postępowania. Powód domagał się bowiem m. in. kwoty 972,12 złotych, w tym kwoty 573,90 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 105 000 złotych za okres od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia 02 września 2018 roku i kwoty 398,22 złotych tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 85 000 złotych za okres od dnia 04 września 2018 roku do dnia 21 września 2018 roku. Należności te zaś z całą pewnością nie były objęte tytułem wykonawczym ani też na ich poczet – co wynika z korespondencji mailowej stron – powód nie zaliczał wpłat pozwanego. Pozwany zaś nie wykazał, że należność tę uregulował.

Zgodnie natomiast z § 4 ugody z dnia 21 września 2018 roku pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia, o jakim mowa w § 2 ugody (a więc w kwocie 105 000 złotych), a więc nie od wysokości określonej w § 3 ugody (85 000 złotych), w terminie 7 dni od dnia otrzymania od powoda noty odsetkowej. Jak zaś wynikało z pisma powoda z dnia 30 lipca 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 517,93 złotych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, przesyłając mu także notę odsetkową numer 1 opiewającą na łączną kwotę 972,12 złotych. Pozwany pismo to odebrał w dniu 05 sierpnia 2019 roku, stąd też należność stała się wymagalna z dniem 12 sierpnia 2019 roku (z upływem tego dnia).

W tej sytuacji w ocenie Sądu zasadne było żądanie powoda w zakresie kwoty 972,12 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych do dnia zawarcia ugody.

Odnosząc się w tym miejscu do sformułowanego w toku mowy końcowej na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku przez J. G. – współnika Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. zarzutu, że powodowi nie przysługuje prawo do żądania odsetek, albowiem intencją stron była rezygnacja powoda z odsetek liczonych od pierwotnej kwoty wynagrodzenia, to w pierwszej kolejności wskazać należy, że niniejsza sprawa ma charakter sprawy gospodarczej i w takim postępowaniu odrębnym, według przepisów o postępowaniu gospodarczym, była rozpoznawana.

Stosownie do obowiązującego w tym postępowaniu art. 458⁵ § 2 k.p.c. zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2021 roku (k. 52, 54 akt) pozwany został zobowiązany do powołania wszystkich twierdzeń i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w 2 egzemplarzach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego zobowiązania, pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku dalszego postępowania, przy czym pouczony został jednocześnie, że zgodnie z art. 458⁵ § 4 k.p.c. spóźnione twierdzenia i dowody podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikała później (w takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym ich powołanie stało niemożliwe lub wynikała potrzeba ich powołania). Pozwany odebrał powyższe zobowiązanie w dniu 04 maja 2021 roku (k. 69 akt), przy czym w wyznaczonym terminie (ani w terminie późniejszym – do dnia rozprawy) żadna korespondencja ze strony pozwanego w wykonaniu powyższego zobowiązania nie wpłynęła. Tymczasem wskazać należy, że powyższy przepis jest regulacją charakterystyczną dla przyjętego w postępowaniu gospodarczym systemu prekluzji, gdyż przewiduje pominięcie twierdzeń i dowodów powołanych przez strony z naruszeniem wskazanych terminów. Cechą systemu prekluzji jest bowiem to, że skutek w postaci wykluczenia danego twierdzenia strony, zarzutu, czy dowodu, które zostało przedstawione po upływie terminu, następuje z mocy ustawy, przy czym prekluzja obejmuje wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody na ich poparcie, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Wreszcie wskazać należy, że pozwany nie domagał się przeprowadzenia dowodu z zeznań stron na fakt celu i zamiaru stron przy zawieraniu ugody oraz że stosownie do treści art. 458¹¹ k.p.c. czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ k.c., chyba że strona wykaże, że nie może przedstawić dokumentu z przyczyn od niej niezależnych, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

A zatem w niniejszej sprawie zarzut pozwanego dotyczący zrzeczenia się przez powoda odsetek za opóźnienie w płatności wynagrodzenia w pierwotnej wysokości podlegał pominięciu jako sprekludowany (zgłoszony po terminie), tym bardziej, że pozwany nie uprawdopodobnił, że jego powołanie nie było możliwe albo że potrzeba jego powołania wynikała później, nawet na takie okoliczności się nie powołując.

Niezależnie od powyższego raz jeszcze podkreślić należy, że z § 4 ugody z dnia 21 września 2018 roku wynika, że pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia, o jakim mowa w § 2 ugody, a więc wynagrodzenia w kwocie 105 000 złotych (w terminie 7 dni od dnia otrzymania od powoda noty odsetkowej). To zaś oznacza, że powód jako wierzyciel miał prawo żądać odsetek za opóźnienie od całej tej kwoty wynagrodzenia, a nie jedynie od kwoty, o jakiej mowa w § 3 (85 000 złotych, co do której pozwany poddał się egzekucji). Skoro zaś bezsprzecznie pozwany zapłacił odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwoty 85 000 złotych za okres od dnia następującego po dniu uchybienia płatności pierwszej raty (tj. od dnia 25 września 2018 roku) do dnia zapłaty, wierzytelność powoda o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 105 000 złotych od dnia 14 sierpnia 2018 roku do dnia zawarcia ugody (z uwzględnieniem wpłaty pozwanego w kwocie 20 000 złotych w dniu 03 września 2018 roku) pozostała niezaspokojona. Wreszcie wskazać należy, że w akcie notarialnym brak też jest jakiegokolwiek oświadczenia powoda w przedmiocie zrzeczenia się pozostałych przysługujących mu roszczeń, a oświadczenie takie musi stanowić świadome i wyraźne wyrażenie woli co do rezygnacji wierzyciela z przysługujących mu roszczeń i uprawnień.

Odnosząc się natomiast do żądania kwoty 1 545,81 złotych jako sumy rekompensat za koszty dochodzenia należności, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424), to wskazać należy, że jakkolwiek pierwotna łącząca strony umowa o świadczenie usług pośrednictwa finansowego, z której na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty wynagrodzenia, stanowiła transakcję handlową, to niewątpliwie ugoda z dnia 21 września 2018 roku nie była transakcją handlową, albowiem na jej podstawie nie doszło do odpłatnego świadczenia usług, czy odpłatnej dostawy, a jedynie do zmiany sposobu spełnienia świadczenia pozwanego wynikającego z wcześniejszej transakcji handlowej poprzez rozłożenie tego świadczenia na raty. Niemniej jednak zgodnie z treścią art. 11 powyższej ustawy strony transakcji handlowej mogą ustalić w umowie (a ugoda jest także umową) harmonogram spełnienia świadczenia

pieniężnego w częściach, pod warunkiem że ustalenie takie nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela (tu: powoda), co w ocenie Sądu – mając na uwadze przesłanki określone w art. 11a ustawy – nie ma w niniejszej sprawie miejsca. Jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do: odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 oraz kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1 i zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2 – przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części (ust. 2).

Harmonogram spłat, o jakim mowa w art. 11 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) może zostać ustalony zarówno w samej umowie (transakcji handlowej), jak również w odrębnym następczym porozumieniu odnoszącym się do zawartej wcześniej transakcji handlowej (tak też B. Orzechowski, K. Riedl, Komentarz do ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, Legalis 2021). Mechanizm ten obejmuje więc zarówno klasycznie rozumianą sprzedaż na raty, jak również wszelkie inne metody rozłożenia płatności w czasie. W szczególności w ocenie Sądu za dopuszczalne uznać należało także rozłożenie świadczenia pieniężnego na części dokonane po upływie pierwotnie ustalonego terminu wymagalności roszczenia o zapłatę, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Treścią bowiem harmonogramu spłat, o którym mowa we wskazanym przepisie jest ustalenie, że spełnienie świadczenia pieniężnego wynikającego z transakcji handlowej nie nastąpi jednorazowo, lecz częściami rozłożonymi w czasie.

Jak wskazał w uzasadnieniu uchwały z dnia 11 grudnia 2015 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 94/15 Sąd Najwyższy przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 424) uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem.

Niesporne w niniejszej sprawie było przy tym, że powód spełnił swoje świadczenie wynikające z umowy o pośrednictwo finansowe, zaś pozwany opóźnił się ze spełnieniem swojego świadczenia (zapłaty wynagrodzenia), które na mocy ugody z dnia 21 września 2018 roku zobowiązał się uregulować w ratach we wskazanych w tej ugodzie terminach. Jednocześnie nie było wątpliwości, że pozwany nie uregulował żadnej raty w terminie, co sam przyznał na rozprawie w dniu 13 października 2021 roku, a więc wierzyciel nabył prawo – z mocy art. 11 przedmiotowej ustawy – do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od każdej raty (a które zostały przez pozwanego uregulowane w drodze dobrowolnych wpłat zgodnie ze sposobem zarachowania wskazanym przez powoda i oświadczeniem pozwanego – k. 17 akt), a przez to nabył także prawo do żądania rekompensaty odnośnie każdej z rat, przy czym wysokość tejże rekompensaty w kwocie stanowiącej równowartość 40 euro od każdej raty określona została przez powoda przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, a więc zgodnie z art. 10 ust. 1a ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424), co w świetle powyższych przepisów uznać należy za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie § 4 w zw. z § 2 ugody z dnia 21 września 2018 roku w zw. z art. 353⁽¹⁾ k.c. w zw. z art. 750 k.c. oraz na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 481 § 2⁽¹⁾ k.c. zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) spółki jawnej z siedzibą w G. na rzecz powoda (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2 517,93 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 lipca 2020 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku,

poz. 265), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądzając na rzecz powoda od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszy proces kwotę 1 117 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty (w tym kwotę 200 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 15 grudnia 2021 roku